

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 102.562 van 16 januari 2002
in de zaak A. 95.103/VII-22.689**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat B. VRIJENS,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Kortrijksesteenweg 551

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 1 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 17 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 28 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die, loco advocaat B. VRIJENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. JANSEN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 12 november 1999 en verklaarde zich op 17 november 1999 vluchteling.

1.2. Op 3 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 16 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 26 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Roma-origine en Slovaakse nationaliteit, verklaarde dat hij in zijn land problemen had omwille van zijn origine. Enkele dagen voor zijn vertrek zou hij zijn ontslagen omdat hij meermaals te laat zou zijn gekomen. Betrokkene zou soms door jongeren niet op de bus gelaten zijn en op een volgende bus hebben moeten wachten, waardoor hij te laat op zijn werk kwam. Sinds 1998 zouden betrokkenes kinderen problemen op school gehad hebben. Zijn dochter zou van school hebben moeten veranderen. In 1997 of 1998 zou betrokkenes zoon door de politie zonder reden geslagen zijn en meegenomen zijn naar het politiebureau en

daar een dag zijn vastgehouden. Vanaf 1998 zouden betrokkenes voordeur en een grote muur vlakbij het huis meermaals beklad zijn met racistische slogans. Betrokkene zou enkele keren met de ouders in discussie getreden zijn en meermaals de politie hebben gebeld. In april of mei 1999 zou betrokkenes echtgenote in een winkel een schop gekregen hebben van een klant. Zij zou toen zwanger geweest zijn. Omdat ze zich niet goed voelde als gevolg van die schop, zou ze een arts geraadpleegd hebben. De arts zou haar verplicht hebben een abortus te laten uitvoeren. In mei 1999 zou betrokkenes zoon op de bus zijn aangevallen door een aantal jongeren. Betrokkenes zoon zou als gevolg daarvan drie of vier dagen in het hospitaal hebben gelegen. Tenslotte zou betrokkene in de zomer van 1999 zelf op weg naar zijn werk door drie à vier jongeren zijn aangevallen. Toen betrokkene daarna op zijn werk aankwam, zou de chef hem hebben uitgelachen. Op 11 november 1999 zou betrokkene in België zijn aangekomen, waar hij op 17 november 1999 asiel aanvraagde. Betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort.

Er moet worden opgemerkt dat betrokkenes opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal enkele tegenstrijdigheden vertonen waardoor de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Ook zijn betrokkenes verklaringen tegenstrijdig met de verklaringen die zijn echtgenote D. I. eerder voor het Commissariaat-generaal aflegde. Zo haalde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken een incident aan waarbij betrokkene samen met zijn vrouw en twee kinderen in de zomer van 1998 op de tram overvallen en geslagen werd. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene zich dergelijk incident niet te herinneren, hetgeen zeer vreemd is (verhoorverslag CG, p. 6). Betrokkenes echtgenote situeerde dit incident echter in 1992 (verhoorverslag CG van 29 oktober 1999, p.1). Daarnaast verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken aan de aanval op de bus in de zomer van 1999 een paar gebroken ribben te hebben overgehouden en dat hij doktersverzorging nodig had. Voor het Commissariaat-generaal stelde hij dat hij echter niets gebroken had en ook niet naar de dokter is gegaan (verhoorverslag CG, p.5).

Wat betreft het incident waarbij in 1997 of 1998 betrokkenes zoon door de politie werd geslagen verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat het zich in dezelfde periode voordeed als de aanval op betrokkene op de bus in de zomer van 1999. Voor het Commissariaat-generaal situeerde betrokkene dit feit in 1997 of 1998 (verhoorverslag CG, p.6). Nog wat dit incident betreft verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal dat zijn echtgenote om één uur in de namiddag naar het politiebureau gegaan was en daar gewacht had tot hun zoon omstreeks vijf uur werd vrijgelaten en dat er een klacht werd geschreven hoewel betrokkene niet weet door wie (verhoorverslag CG, p.7).

Daarnaast moet opgemerkt worden dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn zoon in mei 1999 door jongeren werd aangevallen op de bus en als gevolg daarvan drie of vier dagen in het hospitaal verbleef. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had betrokkene van dit incident echter geen melding gemaakt. Indien dit incident werkelijk heeft plaatsgevonden mag redelijkerwijs verwacht worden dat betrokkene het voor beide asielinstanties zou vermelden. Het ging immers om een ernstig incident waarbij de zoon voor enkele dagen gehospitaliseerd werd.

Al deze vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas op fundamentele wijze aan.

Verder moet opgemerkt worden dat de problemen van de kinderen op school, de racistische slogans op de muren, de discussies met de aanbrengers van de slogans en het incident met betrokkenes echtgenote in de winkel op zich niet zwaarwichtig genoeg zijn om te wijzen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Gezien bovenstaande kan in hoofdte van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene

heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 3 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel het volgende stelt :

"Eerste middel: schending van de algemene rechtsbeginselen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoeker nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, gesteund is op vermeende tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote.

Dat uit de (sic) verhoorverslag dd. 26.04.2000 blijkt dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal nooit werd geconfronteerd met zijn zogenaamde tegenstrijdige verklaringen.

Dat derhalve door verweerder de rechten van verdediging van verzoeker en de zorgvuldigheidsverplichting geschonden werden, doordat verzoeker de mogelijkheid niet werd geboden de in de beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden te weerleggen en een eventuele plausibele verklaring voor deze tegenstrijdigheden naar voor te brengen.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging van verzoeker schendt, doordat verweerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verzoekster nooit geconfronteerd heeft met de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en tussen zijn verklaringen en deze afgelegd door zijn echtgenote.";

2.1.2. Overwegende dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat dergelijke beslissingen een louter administratief karakter hebben; dat het middel, in zoverre het is gesteund op een schending van de rechten van verdediging, faalt naar recht;

Overwegende dat, wat betreft de tegenstrijdigheden die de commissaris-generaal heeft vastgesteld, van een kandidaat-vluchteling mag verwacht

worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig, op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de commissaris-generaal in het huidige geval op redelijke gronden vaststelt dat een aantal tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij ondermijnen; dat deze tegenstrijdigheden, die geput werden uit de verklaringen van de verzoekende partij, in de bestreden beslissing werden weergegeven;

Overwegende dat op de commissaris-generaal niet de plicht rust om een kandidaat-vluchteling te confronteren met tegenstrijdigheden, vaagheden of ongeloofwaardigheden; dat het zorgvuldigheidsbeginsel enkel betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel het volgende stelt :

"Tweede middel: schending van het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schenden, wanneer deze nalaat verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

De definitie van de Vluchtelingenconventie van Genève luidt immers als volgt: « geldt als vluchteling: elke persoon die zich uit gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofd(e) van bovenbedoelde vrees niet wil inroepen. »

Dat verweerder heeft nagelaten de feiten zelf, waarop verzoekers hun vrees voor vervolging en hun vlucht uit Slovaakse baseren, grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.

Dat verzoeker en zijn gezin wegens hun Roma-origine tal van problemen in Slovaakse kenden. Dat verzoeker en zijn gezin wegens hun origine werden mishandeld, bedreigd, vernederd en gediscrimineerd. Dat verzoeker wegens zijn origine werd ontslagen. Dat verzoekers kinderen op school werd(en) gediscrimineerd en mishandeld. Dat verzoeker en zijn gezin door de Slovaakse bevolking bedreigd worden via racistische slogans. Dat verzoeker en zijn gezin door de Slovaakse bevolking en politie werden mishandeld. Dat verzoeker in geen

geval de bescherming kon invoeren van de Slowaakse autoriteiten. Dat verzoeker deze situatie niet meer langer aankon.

Dat verzoekers vrees voor vervolging wegens zijn origine bevestigd wordt door rapporten aangaande de mensenrechten in Slowakije.

Dat immers uit een rapport aangaande de mensenrechten in Slowakije van het US Department of State, "Human Rights Reports for 1999, Slovak Republic", dd. 25.02.2000 duidelijk blijkt (dat) de Roma-bevolking in Slowakije gediscrimineerd (anno 1999 zijn zij nog steeds het slachtoffer van discriminatie op vlak van tewerkstelling, behuizing, school en de staatsadministratie) en mishandeld wordt (zelfs door de Slowaakse politie zelf) en dat de Slowaakse (hogere) autoriteiten weigeren de Roma bescherming te bieden tegen mishandelingen. Immers volgens het rapport doen de Slowaakse autoriteiten deze aanslagen op Roma af als "normaal". Tijdens een bezoek aan Berlijn dd. 29.11.1999 stelde de Slowaakse president Schuster nog dat 'de Roma van de staatshulp profiteren doch niet willen of kunnen de verantwoordelijkheid voor de verbetering van hun situatie op zich nemen (http://wmw.state.gov/www/global/human_rights/1999_hrp_report/slovakrep.html, "national/racial/ethnic minorities").

Dat het mensenrechtenorgaan van de Verenigde Naties, het Committee on the Elimination of Racial Discrimination, in haar eindbesluiten van haar 57ste zitting dd. 14.08.2000 Slowakije berispte voor haar discriminatoir woon-, school-, werkgelegenheids- en gezondheidsbeleid ten aanzien van de Roma en voor de straffeloosheid van racistische organisaties die Roma mishandelen (<http://www.unhcr.ch/tbs/doc.nsf>).

Dat uit voormelde rapporten duidelijk blijkt dat verzoeker geenszins de bescherming kan invoeren van de Slowaakse autoriteiten.

Dat verweerder geen rekening hield met het geheel van de door verzoekers ondergane moeilijkheden wegens zijn Roma-origine in zijn land. Dat verzoeker angst heeft om nog langer in zijn land te verblijven gezien het groot aantal racistisch geladen incidenten ten aanzien van hemzelf, zijn familie en zijn volksgenoten (mishandelingen, bedreigingen, werkloosheid, geen bescherming door de Slowaakse politie en hogere autoriteiten,).

Dat nochtans de "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, UNHCR, Genève, januari 1992" in par. 54 immers stelt: «Lorsque les mesures discriminatoires ne sont pas graves en elles-mêmes, elles peuvent néanmoins amener l'intéressé à craindre avec raison d'être persécuté si elles provoquent chez lui un sentiment d'appréhension et d'insécurité quant à son propre sort. La question de savoir si ces mesures discriminatoires par elles-mêmes équivalent à des persécutions ne peut être tranchée qu' à la lumière de toutes les circonstances de la situation. Cependant, il est certain que la requête de celui qui invoque la crainte des persécutions sera plus justifiée s'il a déjà été victime d'un certain nombre de mesures discriminatoires telles que celles qui ont été mentionnées ci-dessus et que, par conséquent, un effet cumulatif intervient.»

Dat de Commissaris-generaal heeft nagelaten het geheel van de problemen, welke verzoeker en de Roma in het algemeen in Slowakije ondergaan, te toetsen aan de Vluchtelingenconventie, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze nalaat verzoekers vrees voor vervolging in zijn land grondig te toetsen aan de Vluchtelingenconventie.";

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij, in haar opsomming van geschonden geachte wetsbepalingen, de schending aanvoert van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat

verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag niet dienstig kan invoeren; dat dit onderdeel van het tweede middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat de verzoekende partij vervolgens opwerpt dat de bestreden beslissing artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) schendt; dat genoemd artikel de minister van Binnenlandse Zaken de bevoegdheid toekent in bepaalde omstandigheden bepaalde vreemdelingen die zich vluchteling hebben verklaard, al dan niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen krachtens de artikelen 63/2 en 63/3 van de Vreemdelingenwet deze beslissing kan bevestigen, na dringend beroep; dat in casu de commissaris-generaal de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken heeft bevestigd; dat echter niet wordt ingezien, en de verzoekende partij ook niet verduidelijkt op welke manier de bestreden beslissing welk onderdeel van artikel 52 zou hebben geschonden; dat het middel niet de voldoende duidelijke omschrijving van de vermeende overtreden rechtsregel bevat noch voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling die regel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel eveneens niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

Overwegende dat wordt gesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft geschonden wanneer hij in zijn beslissing het geheel van de door de verzoekende partij ondergane problemen niet toetst aan de Vluchtelingenconventie; dat evenwel de genoemde wetsbepalingen tot doel hebben de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze bij haar verzoekschrift betreft; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het invoeren van een mogelijke schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991; dat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar tweede middel eveneens de materiële motiveringsplicht viseert; dat zij er evenwel niet in slaagt - en in wezen daartoe zelfs geen poging onderneemt - om aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn; dat zij zich beperkt tot de mededeling dat de vrees voor vervolging van de verzoekende partij wegens haar origine bevestigd wordt door rapporten aangaande de mensenrechten in Slowakije; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State evenwel zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen; dat dit in de eerste plaats zaak is van de beslissende overheid, mits deze die feiten niet op kennelijk onredelijke wijze vaststelt en beoordeelt; dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in laatste aanleg uitspraak doet over de feitelijke elementen van het dossier; dat gelet op het voorafgaande dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat dit onderdeel van het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij ten slotte aanvoert dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid is genomen; dat het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing moet stoelen op een correcte feitenvinding; dat de verzoekende partij zich in het verzoekschrift beperkt tot een aantal loutere affirmaties van de vermeende weinig rooskleurige toestand van de Roma in Slowakije; dat gemakshalve wordt voorbijgegaan aan het door het Commissariaat-generaal vastgestelde en in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij; dat overigens eveneens uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de problemen van de verzoekende partij in Slowakije desondanks heeft getoetst aan de Vluchtelingenconventie; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoonst hoe de zorgvuldigheidsverplichting werd geschonden door de bestreden beslissing; dat het middel aldus niet voldoende duidelijk de wijze omschrijft waarop de bestreden handeling dit beginsel zou hebben geschonden; dat dit onderdeel van het middel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden en niet ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van

de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173 euro en 53 cent, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien januari tweeduizend en twee, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.